

[Albrechtsen]

Man skal ikke mindst se dette på baggrund af Sydafrikas seneste terrorangreb mod nabolandene. Det er et af de værste eksempler på terrorisme og statsterrorisme, som er set i den senere tid. Det er desværre ikke det eneste. Det er særdeles beklageligt, at Sydafrikas premierminister, Botha, var i stand til at misbruge nøjagtig den samme argumentation for sine statsterroristiske angreb, som præsident Reagan var i stand til at frembringe, da han angreb Libyen.

Alle mæglingsbestrebelser er endegyldigt brudt sammen. Det seneste forsøg blev gjort af Commonwealthlandene, der forhandlede med Sydafrikas regering netop i de dage, hvor den satte disse statsterroristiske angreb ind. Disse forhandlinger brød naturligvis sammen og vil heller ikke senere hen kunne føre til noget resultat. Det understreger kun det faktum, at apartheidregimet ikke kan forhandles til egentlige demokratiseringer. Der kan ikke ad forhandlingens vej med dette regime opnås en overgang til demokrati, det er et ubestrideligt faktum. Jeg ved ikke, om der er nogen i denne sal, der tør benægte den kendsgerning, at det ikke kan lade sig gøre.

Jeg vil godt spørge statsministeren, om han er enig med mig i den bedømmelse, at det ikke kan lade sig gøre at forhandle sig til en overgang til demokrati med dette regime.

Så vil jeg gå videre til det næste skridt. Hvad er konklusionen på det faktum, at det ikke kan lade sig gøre at forhandle sig igenem? Konklusionen er efter min opfattelse den, som præsident Kaunda fra Zambia har givet udtryk for, da han sagde, at alternativet til sanktioner er et blodbad uden lige. Jeg citerer fra Information den 24. maj, hvad Kaunda sagde:

»Hvis Storbritannien og andre vestlige lande fortsat undlader at indføre sanktioner mod Sydafrika, taler vi ikke om 45.000 døde som i kampen for Zimbabwe, men om flere hundrede tusinde. Det vil blive historiens mest blodige revolution.«

Jeg vil godt spørge, om statsministeren også på dette punkt er enig med præsident Kaunda.

Så når vi til det sidste punkt, hvis man er enig i, at forhandlingens vej er udelukket. Hvis man er enig i det, Kaunda har sagt, at uden sanktioner bliver det et frygteligt blodbad, hvordan kan man så på nogen tænkelig

måde forsvare det standpunkt ikke at stemme for dette lovforslag i dag? Hvordan kan det på nogen tænkelig måde forsvares?

Hvad er det for omkostninger, man vil påberåbe sig? Det er noget med nogle arbejdspladser, og det er da særdeles beklageligt, men hvad er det i sammenligning med de flere hundrede tusinde døde, som Kenneth Kaunda med stor sikkerhed forudser vil blive resultatet, hvis ikke denne sanktionspolitik virkelig bliver gjort effektiv?

Jeg vil godt spørge: er der overhovedet nogen som helst proportion tilbage i regeringens argumentation, hvis man virkelig vil følge konsekvensen i denne sag og undlade at stemme til et forslag som dette?

Jeg vil lige komme med en bemærkning om nogle af de papirer, der er tilsendt udvalget, angående de problemer, der kan opstå for virksomhederne.

Jeg vil ikke benægte, at der for nogle virksomheder kan opstå problemer, men det er en uskik, når man f.eks. af en virksomhed som Superfos bliver påduttet et hemmeligt dokument, hvor de senere hen givetvis vil påstå, at de har gjort opmærksom på, at der er nogle problemer.

Vi kan ikke lade os pådutte et hemmeligt dokument af en privat person uden for dette folketing, uden for regeringen. Det er galt nok med alle de hemmelige dokumenter, der bliver stemplet i stride strømme af regeringen. Hvis vi nu også skal til at have en tilstand, hvor private kan indsende oplysninger og stemple dem som fortrolige, og så skulle vi andre pådattes denne fortrolighed, så er vi for langt ude. Jeg håber, at en nærmere analyse af juraen i det her vil vise, at det ikke kan lade sig gøre; man kan ikke pådutte os en sådan fortrolighed.

Indtil videre må vi nøjes med at lade være med at tage hensyn til, hvad der står i dette papir fra Superfos. Hvis Superfos vil offentliggøre dokumentet, kan vi gå ind i en diskussion om det, men på det grundlag, der ligger nu, kan vi ikke tage hensyn til det.

Justitsministeren har fulgt denne beklagelige fremgangsmåde op ved at lave en kommentar til Superfos' skrivelse, og den har han også stemplet »fortroligt«.

Hele denne sag, som man altså vil påberåbe sig problemerne i, er vi altså afskåret fra at sige noget fornuftigt om i denne debat,